

Arrest

nr. 211 821 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar meerderjarige Nederlandse dochter.

Op 25 mei 2018, met kennisgeving op 30 mei 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.11.2017 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: M.P. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1968

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse dochter, S.R.R. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Een eerdere aanvraag gezinshereniging dd. 14/09/2016 werd geweigerd door DVZ dd. 14/03/2017 en bevestigd door de RVV dd. 02/08/2017. De bewijzen ten laste van in het land van herkomst waren onvoldoende aangetoond.

Ter staving van het 'ten laste' zijn van in het land van herkomst zijn volgende documenten in het dossier terug te vinden:

- 'Inspektie der direkte belastingen' in Suriname dd 3/10/2016, verklaring van de 'Inspekteur' dat betrokkene geen zuiver inkomen genoot in 2015.

- Attest van het 'Management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de bewaarder afgegeven te Paramaribo 16.01.2018. Met verklaring dat er op naam van A.M.P. (...) geen registratie is van enig onroerend goed of enig Beperkt Zakelijk recht op een onroerend goed overgedragen is.

- Verklaring overmaking Suriname - Suri-Change- Money Transfer afgeven te Rotterdam dd. 30.05.2015 met verklaring dat S.R. (...) gedurende de periode 01.01.2007 tot en met 31.12.2010 een totaal bedrag van 305,00 euro heeft overgemaakt naar Begunstigde te Suriname A.M. (...) meer bepaald in het jaar 2007 75,00 euro, 2008 100,00 euro, 2009 130,00 euro.

- Attesten van het Ministerie van binnenlandse zaken Centraal Bureau voor Burgerzaken Afdeling Inspektie afgegeven te Paramaribo, 28.04.2015 en 18.06.2015 als bewijs dat de referentiepersoon en betrokkene hebben samengewoond te Suriname.

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon. Er dient hierbij tevens opgemerkt te worden dat betrokkene voor haar komst naar België in Nederland heeft verbleven. Getuige hiervan haar Nederlandse verblijfskaart, afgegeven dd. 10/06/2010 dewelke geldig was tot 27/07/2015. Op de achterzijde van deze kaart staat vermeld dat ze verblijf heeft bij haar partner de genaamde M.W. L. (...). Betrokkene is pas in België geregistreerd sedert 28/04/2015.

Gezien ze voorheen in Nederland heeft verbleven, zou betrokkene in principe ook bewijzen van onvermogen moeten voorleggen vanuit Nederland en tevens aantonen dat zij ook in Nederland ten laste was van haar dochter. Deze bewijzen zijn echter niet voorgelegd.

Verder wat betreft haar onvermogen, deze is niet aangetoond. De attesten die werden opgesteld door de Surinaamse autoriteiten met betrekking tot het onvermogen zijn slechts verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Bovendien verbleef betrokkene niet langer in Suriname, maar in Nederland en spreekt het voor zich dat ze er geen inkomen/eigendommen meer had. Dit toont echter geenszins aan dat ze behoeftig was op het moment dat ze nog in Suriname verbleef.

Wat betreft de financiële steun van in het land van herkomst, blijkt dat haar dochter in 2007, 2008 en 2009 geld overmaakte aan haar moeder. Deze stortingen zijn bovendien uiterst beperkten onregelmatig

om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Bovendien bewijzen deze stortingen nogmaals dat betrokkene nadien naar het buitenland is vertrokken, gezien er vanaf 2010 geen stortingen meer zijn gebeurd, Er is ook niet aangetoond dat deze zijn blijven doorgaan toen betrokkene in Nederland verbleef.

De attesten waaruit blijkt dat betrokkene in Suriname heeft gewoond samen met haar dochter kunnen ook niet worden aanvaard als bewijs van afhankelijkheid. Het loutere gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, in Suriname en in Nederland en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd. Het Ai dient te worden ingetrokken.

"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of overte gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout en machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat niet wordt aangetoond dat verzoekster, in haar land van herkomst, ten laste was van de Europese referentiepersoon.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verzoekster in Suriname, minstens in Suriname vanaf 2015, en sedert haar aankomst in België samenwoont met haar dochter te Retie en dus ten haren laste was.

Dat door te stellen dat niet wordt aangetoond dat verzoekster in Nederland geheel ten laste was van de Europese referentiepersoon, verweerder voorwaarden toevoegt aan de wet.

Dat er derhalve sprake is van machtsoverschrijding minstens van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verzoekster ter staving van haar onvermogen in Suriname, haar land van herkomst, officiële attesten, haar afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten, heeft neergelegd.

Dat verweerder echter dienaangaande onterecht stelt dat deze niet kunnen weerhouden worden nu deze verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, betreffen.

Dat verzoekster opmerkt dat de documenten, afgeleverd door de 'Inspectie der directe belastingen' in Suriname dd. 3.10.2016, door het 'Management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem (MI-GLIS)' en door het 'Ministerie van Binnenlandse Zaken Centraal Bureau voor Burgerzaken Afdeling Inspectie', geenszins verklaringen op eer betreffen maar wel officiële documenten afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten.

Dat uit deze officiële documenten blijkt dat verzoekster in Suriname vóór haar vertrek naar België geen inkomen genoot, geen onroerend goed bezit en heeft samengewoond met haar dochter, van wie zij ten laste was en die haar financieel onderhield.

Dat derhalve verzoekster tijdens haar verblijf in Suriname, haar land van herkomst, en in België steeds ten laste is geweest/nog steeds ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, waardoor haar een recht op verblijf in België bij haar dochter dient te worden toegekend.

Dat verzoekster tijdens haar verblijf in Suriname in 2007, 2008 en 2009 een totaal bedrag van 305 euro heeft ontvangen van haar Nederlandse dochter.

Verweerder weigert echter onterecht met deze geldstortingen rekening te houden omdat deze uiterst beperkt en onregelmatig zouden zijn om daadwerkelijk afhankelijk te zijn.

Dat verweerder echter, alvorens een beslissing te nemen, geenszins rekening hield met de lage levensstandaard in Suriname² en geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft ingesteld.

Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat 305 euro in Suriname niet als een beperkte storting dient beschouwd te worden gezien de lage levensstandaard aldaar alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Dat derhalve de weigeringsbeslissing schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de rechten van verdediging.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout en machtsoverschrijding.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor daar de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht zou geoordeeld hebben dat verzoekende partij in het land van herkomst niet ten laste was van de referentiepersoon. Door te stellen dat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij in Nederland geheel ten laste was van de referentiepersoon, meent verweerder dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. Tot slot meent verzoekende partij dat er ten onrechte geen rekening is gehouden met de documenten en geldstortingen. De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt. Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531). Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken. De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard. Nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste

belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft beslist om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat onvoldoende is aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden niet in de mogelijkheid te hebben verkeerd om op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren. Naar aanleiding van het indienen van haar aanvraag beschikte zij namelijk over voldoende tijd om alle volgens haar nodige documenten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te bezorgen.

Het komt de persoon die een aanvraag indient toe de nodige documenten over te maken die zijn/haar aanvraag staven. Dit moet in eerste instantie op het moment van het indienen van de aanvraag gebeuren, maar het staat een aanvrager steeds vrij zijn/haar aanvraag te actualiseren met bijkomende stukken. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou zij in de onmogelijkheid verkeerd hebben haar argumenten te formuleren. Verweerder herhaalt dat de bewijslast van het voldoen aan de voorwaarden van een verblijfsrecht bij de aanvrager ligt. Het stond verzoekende partij daarbij vrij alle nodige inlichtingen en elementen over te maken met betrekking tot haar aanvraag.

Verzoekende partij toont met haar vage kritiek bovendien niet aan welke argumenten zij had kunnen opwerpen, die de gemachtigde van de Staatssecretaris tot een andere beslissing had kunnen doen leiden. Gezien uit het dossier van verzoekende partij blijkt dat zij voor haar komst naar België eerst in Nederland heeft verbleven, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht opgemerkt dat zij in principe ook bewijzen van onvermogen moet voorleggen vanuit Nederland en zij moet aantonen dat zij ook in Nederland ten laste was van haar dochter.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om vast te stellen dat gezien verzoekende partij een tijd lang in Nederland heeft gewoond, na vertrek uit het land van herkomst en vooraleer de binnenkomst in België, zij in principe ook moet aantonen op dat moment ten laste te zijn geweest.

Uit de geest van de wet blijkt namelijk dat er moet worden aangetoond dat verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste moet zijn geweest; er moet aldus sprake zijn van een ononderbroken periode waarin verzoekende partij ten laste is geweest. In dit geval is er een tussenperiode in Nederland, doch het is niet kennelijk onredelijk om te verwachten dat ook voor deze periode het ten laste zijn moet worden gestaafd.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C1105, Jia).

Het is onlogisch daar waar verzoekende partij in Nederland in eigen behoeften zou kunnen hebben voorzien en nadien alsnog op grond van het ten laste zijn tracht verblijfsrecht te bekomen. Geenszins voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met diens besluitvorming een voorwaarde toe aan de wet. Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Uit de

motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging alle door de verzoekende partij voorgelegde documenten heeft beoordeeld. Verzoekende partij levert in haar eerste middel ook geen kritiek op de wijze waarop deze documenten door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden beoordeeld. Verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat de Vreemdelingenwet niet de voorwaarde zou opleggen dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst financieel ten laste van de referentiepersoon diende te zijn. Verweerder laat gelden dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk een redelijke invulling heeft gegeven aan de voorwaarde die door de wetgever vooropgesteld is, m.n. 'ten laste zijn'. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen nu eenmaal slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Verweerder benadrukt dat het allerm minst kennelijk onredelijk is om te vergen dat een bewijs wordt voorgelegd dat men reeds in het land van herkomst daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon, dit ten einde te vermijden dat vanaf de binnenkomst in het Rijk een artificiële situatie van afhankelijkheid wordt geënceneerd, met het oog op het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging. Zie ook: "Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014) En ook: "Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Verzoekende partij heeft de volgende stukken overgemaakt:

Ter staving van het 'ten laste' zijn van in het land van herkomst zijn volgende documenten in het dossier terug te vinden: - 'Inspektie der direkte belastingen' in Suriname dd. 310/2016, verklaring van de inspekteur dat betrokkene geen zuiver inkomen genoot in 2015. - Attest van het Management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem (MIGLIS) Afdeling Kantoor van de bewaarder afgegeven te Paramaribo 16.01.2018. Met verklaring dat er op naam van Augustin, Marijke Patricia geen registratie is van enig onroerend goed of enig Beperkt Zakelijk recht op een onroerend goed overgedragen is. - Verklaring overmaking Suriname - Suri-Change- Money Transfer afgeven te Rotterdam dd. 30.05.2015 met verklaring dat Samuel Rupeltha gedurende de periode 01 .01 .2007 tot en met 31 .12.2010 een totaal bedrag van 305,00 euro heeft overgemaakt naar Begunstigde te Suriname Augustine Marijke meer bepaald in het jaar 2007 75,00 euro, 2008 100,00 euro, 2009 130,00 euro. - Attesten van het Ministerie van binnenlandse zaken Centraal Bureau voor Burgerzaken Afdeling inspektie afgegeven te

Paramaribo , 28.04.2015 en 18.06.2015 als bewijs dat de referentiepersoon en betrokkene hebben samengewoond te Suriname.

Nopens de voorgelegde attesten de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht als volgt gemotiveerd:

“Verder wat betreft haar onvermogen, deze is niet aangetoond. De attesten die werden opgesteld door de Surinaamse autoriteiten met betrekking tot het onvermogen zijn slechts verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Bovendien verbleef betrokkene niet langer in Suriname, maar in Nederland en spreekt het voor zich dat ze er geen inkomen/eigendommen meer had. Dit toont echter geenszins aan dat ze behoeftig was op het moment dat ze nog in Suriname verbleef.”

Volgens verzoekende partij zouden dit officiële documenten betreffen, die werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten. Het voormelde doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kunnen vaststellen dat het gesolliciteerd karakter van deze documenten niet kan worden uitgesloten. De documenten kunnen aldus niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst.

« (...) dat de verklaring op eer niet kan worden aanvaard als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund » (R.v.V. nr. 56 679 van 24.02.2011)

« 2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. » (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012)

Ook heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht kunnen vaststellen dat verzoekende partij op datum 16.01.2018 van het attest van het 'Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de bewaarder, afgegeven te Paramaribo, verzoekende partij overigens ook reeds in Nederland verbleef.

Met de geldstorting werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening gehouden maar er werd terecht tot de volgende conclusie besloten:

“Wat betreft de financiële steun van in het land van herkomst, blijkt dat haar dochter in 2007, 2008 en 2009 geld overmaakte aan haar moeder. Deze storting zijn bovendien uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Bovendien bewijzen deze storting nogmaals dat betrokkene nadien naar het buitenland is vertrokken, gezien er vanaf 2010 geen storting meer zijn gebeurd. Er is ook niet aangetoond dat deze zijn blijven doorgaan toen betrokkene in Nederland verbleef.”

In geen geval is het kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om te besluiten dat de storting (in totaal 305,00 euro over een periode van twee jaar) uiterst beperkt en onregelmatig zijn, en dit zelfs nog los van de levensstandaard in Suriname waarover verzoekende partij ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen informatie heeft voorgelegd.

Ook werd terecht vastgesteld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat vanaf 2010 geen storting meer zijn gebeurd. Er kan dan ook niet dienstig worden voorgehouden dat deze geldstorting aantonen dat verzoekende partij gedurende het verblijf in Suriname tot op het moment van haar vertrek ten laste van de referentiepersoon is geweest.

Tot slot heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook nog het volgende vastgesteld:

“De attesten waaruit blijkt dat betrokkene in Suriname heeft gewoond samen met haar dochter kunnen ook niet worden aanvaard als bewijs van afhankelijkheid. Het loutere gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015).”

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht besloten dat gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, in Suriname en in Nederland en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden van art. 40bis van de Vreemdelingenwet voldoet. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout" of machtsoverschrijding. Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In voorliggende zaak verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar in België verblijvende Nederlandse dochter. De bestreden beslissing wijst er op dat om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. In de bestreden beslissing worden de stukken opgesomd die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van het 'ten laste' zijn en wordt geoordeeld waarom uit deze stukken niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij, voorafgaand aan haar komst naar België, geheel of gedeeltelijk ten laste was van de Europese referentiepersoon. Concluderend stelt de verwerende partij dat aan één van de voorwaarden voor gezinshereniging niet is voldaan zodat geen verblijfsrecht kan worden toegekend, nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in Suriname en Nederland – waar zij voor haar komst naar België verbleef – en niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar dochter.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zal onderzocht worden in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

De verzoekende partij betoogt dat zij sedert haar aankomst in België bij haar dochter inwoont en dus ten hare laste was. De verzoekende partij stelt verder dat nergens in de vreemdelingenwet wordt vermeld dat zij reeds voor haar komst naar België/in het land van herkomst ten laste diende te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt dan ook dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de vreemdelingenwet door te stellen dat de verzoekende partij ook toen zij in Nederland verbleef, voor haar komst naar België, diende aan te tonen ten laste te zijn van haar dochter.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de interpretatie van de verzoekende partij van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet evenwel niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door in voorliggende zaak het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. Verder heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) geoordeeld: *“(…)de (…) gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar (…) de staat (…) waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.”* Aldus dient het land van herkomst niet strikt te worden opgevat, maar wordt daarmee bedoeld het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verbleef vóór zij verzocht om de burger van de Unie te voegen. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de samenwoning in België, blijkt uit geen van de voormelde arresten dat het “gastland” en het “land van herkomst” hetzelfde land kunnen zijn. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland, terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger verblijft. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet en kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat derhalve sprake is van machtsoverschrijding of een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij. De verzoekende partij ontkent niet, noch weerlegt dat zij voor haar komst naar België in Nederland heeft verbleven met een Nederlandse verblijfskaart afgegeven op 10 juni 2010 en geldig tot 27 juli 2015 en dat zij pas in België geregistreerd is sedert 28 april 2015, waarna zij op 29 november 2017 de aanvraag gezinshereniging indiende die heeft geleid tot voorliggende bestreden beslissing. Zij ontkent evenmin dat zij geen bewijzen voorlegde dat zij tijdens haar verblijf in Nederland onvermogen was en ten laste van haar dochter. Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkte is het niet onredelijk te verwachten dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij na haar verblijf in Suriname voor haar komst naar België een tijd in Nederland heeft verbleven, in het licht van genoemde wetsbepaling en voorgaande hogere rechtspraak aantoonde dat zij ook in de tussenperiode ten laste is geweest van de referentiepersoon. Hiermee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet.

De verwerende partij heeft er daarenboven terecht op gewezen dat uit het loutere feit dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op hetzelfde adres als een burger van de Unie, niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verzoekende partij “ten laste” was en is van de referentiepersoon. Dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij. Er blijkt derhalve zelfs niet dat de verzoekende partij enig belang heeft bij haar grief dat verwerende partij onterecht oordeelde dat Nederland het land van herkomst kan zijn, aangezien zij hoe dan ook de vaststelling niet weerlegt dat er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij effectief ten laste is van een burger van de Unie.

Het hele betoog van de verzoekende partij dat erop gericht is de Raad te overtuigen van haar onvermogen in Suriname en van het gegeven dat zij in Suriname ten laste is geweest van de referentiepersoon, is niet dienstig en doet geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij voor haar verzoek om zich te voegen bij de referentiepersoon, in Nederland heeft verbleven, waar zij een verblijf genoot in functie van haar partner en op geen enkele wijze heeft aangetoond dat zij in deze periode (2010-2015) financieel of materieel ondersteund werd door de referentiepersoon, teneinde in haar basisbehoeften te voorzien en aan de vaststelling dat uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont niet valt af te leiden dat men ten laste is.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad herhaalt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De verzoekende partij betoogt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij de mogelijkheid had moeten krijgen om de motieven van de bestreden beslissing te kennen vooraleer deze werd genomen zodat zij hierop haar verweer had kunnen formuleren, wijst de Raad er nogmaals op dat het de aanvrager van een verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waarmee het bestuur zou nagelaten hebben rekening te houden.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet op afdoende manier haar argumenten kon formuleren, benadrukt de Raad opnieuw dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat deze zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Hij is in de mogelijkheid om alle volgens hem dienstige gegevens en stukken voor te leggen aan het bestuur. In deze situatie blijkt niet dat de verzoekende partij dienstig kan voorhouden dat het bestuur haar ten onrechte niet de mogelijkheid heeft geboden haar argumenten te formuleren of dat het bestuur enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen.

De Raad merkt in dit verband bovendien op dat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel maar tot de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan leiden, voor zover de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij aan het bestuur nuttige gegevens had kunnen voorleggen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. In voorliggende zaak blijkt dit niet. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nog enige dienstige en concrete informatie had kunnen verschaffen die de appreciatie van de verwerende partij van de feiten of het besluitvormingsproces kon beïnvloeden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en dat niet blijkt dat zij nog enige dienstige informatie had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing

andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aan.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Voorts wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 41 Europees Handvest;*
- art. 17 Richtlijn 2003/86/EG;*
- de hoorplicht*
- de rechten van verdediging.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van haar beslissing geen rekening zou gehouden hebben met de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De gemachtigde zou verzoekende partij hieromtrent moeten gehoord hebben.

Verzoekende partij verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar zou zijn gegeven, doch verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De kritiek hieromtrent is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, merkt verweerder op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt verweerder vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

De verzoekende partij toont dit echter op geen enkele manier aan.

Verzoekende partij verwijst nog naar art. 41 van het Europees Handvest.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontfen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op voormeld artikel beroepen.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de

hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat voormelde richtlijn niet van toepassing is in het geval de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd (cf. art. 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG), zodat de verzoekende partij, die een gezinshereniging met een Unieburger wenst tot stand te brengen, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De verwerende partij diende de verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens zij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag

alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen (zie ook onder de bespreking van het eerste middel, punt 2.1.3.). Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke concrete elementen aangaande haar gezins- en economische situatie zei zou willen aanbrengen, laat staan hoe deze tot een andere beslissing zouden hebben geleid.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan dus niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende dochter wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁴.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22 maart 2017, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht op een privé-en gezinsleven van verzoekster geschonden wordt (nu zij niet kunnen blijven bij haar dochter in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM,*
- Het proportionaliteitsbeginsel.*

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat zij door de bestreden beslissing zal worden gescheiden van haar in België verblijvende dochter.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder merkt eerst en vooral op dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verweerder laat verder gelden dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. “Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) “Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering als zou van haar in België wonende dochter worden gescheiden. Verweerder merkt op dat gezinsbanden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.

Zie in die zin:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Verweerder wijst erop dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Ook werd niet aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van haar dochter. Het loutere feit dat de verzoekende partij en haar dochter op hetzelfde adres verblijven toont niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en

derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in in haar verzoekschrift.

Verweerder wijst er dienaangaande op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar dochter. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij van haar in België verblijvende dochter wordt gescheiden en dat er verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat de vermeende hechte familieband wordt verbroken en dat zij – al dan niet alleen – dient terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel in dat geweigerd wordt haar een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen op grond van de aanvraag van 29 november 2017 in functie van haar in België verblijvende Nederlandse dochter. De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Er is geen sprake van een “*uitwijzende staat*”, zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift. Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen om een verblijf te verkrijgen indien zij meent aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In deze zaak laat de verzoekende partij na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te brengen. Zo blijkt ook uit de bespreking van het eerste en tweede middel dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk dat zij niet aantoont dat er tussen haar en haar dochter een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst of origine. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij bij haar dochter zou wonen blijkt voorts niet dat zij van haar afhankelijk is, zoals eerder werd gesteld. Gelet op de voorgaande elementen toont de verzoekende partij het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven niet aan, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin kan blijken.

De verzoekende partij betoogt verder slechts dat uit niets blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging deed met betrekking tot haar gezinssituatie. Wanneer echter, zoals in voorliggende zaak, er geen verwijderingsmaatregel wordt genomen en het bestaan van een gezinsleven niet wordt aangetoond, diende de verwerende partij een dergelijke belangenafweging niet te maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het proportionaliteitsbeginsel, wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is niet het geval, nu de verzoekende partij geen enkele argumentatie aanbrengt waaruit zou blijken dat de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van burger van de Unie in functie van haar Nederlandse dochter, kennelijk onredelijk zou zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU